

ת"פ 61549/06 - שלמה פרטוש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בננתניה

ת"פ 61549/06 מדינת ישראל נ' פרטוש
תיק חיזוני: 95499/2019

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאוי
ה המבקש שלמה פרטוש
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

בפני בקשת הנאשם לביטול כתוב האישום שהוגש נגדו, בטענה כי לא נערכ שימושו לפני הגשת כתוב האישום, לפי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק" פ").

כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו ביצוע עבירה של **החזקת אגרופן או סכין שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשיין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עבודות כתוב האישום, ביום 19.3.19 בשעה 13:35 או בסמוך לכך, ברחוב הבונים בתחנת רכבת-נתניה, החזיק הנאשם בתיקו אגרופן.

טענות הצדדים

טענות המבקש

לטענת ב"כ המבקש, יש לבטל את כתוב האישום בטענה של הגנה מן הצדוק מאוחר ולא התקיימים הלין שימוש כדין. ב"כ המבקש צינה כי כתוב האישום הוגש ביום 19.6.23 ומכתב הידוע, על פי מידע לאתר דואר ישראל, נמסר ביום 5.6.19, אך המבקש או מי מבני משפחתו לא קיבלו את המכתב.

ב"כ המבקש הסיפה כי לא חלף מניין הימים בין מועד מסירת מכתב הידוע, לבין המועד בו הוגש כתוב האישום והדבר גורם לפגיעה בתחותת הצדוק. לפיכך, עתירה ב"כ המבקש כי יערך לבקשתו שימוש על ידי המשיבה בנפש חפזה וזאת כאשר הוא נמצא בעמדת חשוד ולא נאשם.

הסגורית הפנתה לנטיותיו האישיות של המבקש אשר לגישתה, יתכן מאוד יוכל למנוע הגשת כתוב אישום כנגדו אילו הייתה ניתנת לו זכות שימוש לפני הגשת האישום.

הסגורית הוסיפה, כי קיימת פסיקה ענפה שבמקרים דומים הביאה לביטול כתוב האישום נכון היעדר קיום השימוש. הסגורית צינה כי פסיקת בית המשפט העליון הדגישה את חשיבות ביטול כתוב האישום במקרים כאלה, על מנת לאפשר לעורך שימוש מבל שכתב אישום מרוחף מעיל ראשו של מבקש וכאשר הוא חשוד ולא נאשם.

תגבורת המשיבה

המשיבה מתנגדת לבקשת וטוונת כי אישור משלוח הדואר הרשות הינו מיום 3.4.19, כאשר כתוב האישום הוגש כאמור ביום 23.6.19, דהיינו המשיבה עדמה בחובותיה ואפשרה לנאים לפנות אליה לעלה מ- 30 הימים הדרושים בחוק. המשיבה הוסיפה, כי אין עליה חובה לבדוק את תוכאות אישור המסירה לנאים. על כן, המשיבה סבורה כי עדמה בנintel לקיום זכות השימוש. עוד הוסיפה, כי גם לו יקבע כי לא עדמה בחובתה זו, אין צורך בביטול כתוב האישום.

ב"כ המשיבה הפנתה לסעיף 60 א(ג) לחסד"פ לפיו, היה ונשלחה הודעה לדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלי חתימה על אישור מסירה. לפיכך וטוונת המשיבה, היא עדמה בנintel המוטל עליה והמתינה מעל ל-30 הימים הנחוצים.

דין והכרעה

מכتب היידוע לבקשת נשלח באמצעות דואר רשום וככל מספר מעקב. לפי רישומי המשיבה המכטב נשלח ביום 3.4.19. המשיבה תמכה טענה זו במסמך "אישור על משלוח דברי דואר רשומים במרוכז". מכטב היידוע שנשלח לבקשת מצוין במסמך הנ"ל.

ב"כ המבקש הגישה פלט מאתר דואר ישראל ובו מספר המעקב שנשא המכטב שנשלח לבקשת. עיון בפלט זה מעלה כי המכטב התקבל ביחידת הדואר, לשלוח, והוא עבר להמשך טיפול ביום 18.4.19.

ביום 5.6.19, המכטב הגיע ליחידת הדואר לשם מסירתו לבקשת. באותו היום, הושארה הודעה לנמען (בקשת) על דבר הדואר הרשות, והמכטב נמסר לנמען (בקשת) עוד באותו היום.

אצין כי אינו מקבלת את טענת ההגנה לפיה המכטב לא התקבל כלל אצל הנאים. מחד סומכת ההגנה טיעוניה על המסמר שהגישה - מעקב דבר דואר שהופק מהאתר של דואר ישראל, ומנגד היא מסרבת לקבל את המסמר אותו הגישה המשימה- "אישור על משלוח דברי דואר רשומים במרוכז", המצביע על מועד שליחתו של המכטב. בהתאם למסמך שהציגו ההגנה בעצמה, המכטב התקבל אצל הנאים.

על בית המשפט לבחון איפה, האם יש לראות במועד בו נשלח המכטב בדואר - 3.4.19, כמועד ממנו יכול מרוץ 30 הימים لكم有用, כאשר נראה כי קיים פער בזמנים בין המשלוח, לבין קבלתו ביחידת הדואר ומשלוח הודעה לבקשת.

הליך הידוע זכות השימוש מעוגנים בסעיף 60א לחס"פ, הקובע כך:

"(א). רשות התביעה שאליה הווער חומר חקירה הנוגע לעבירות פשע תשלח לחשוד הודעה על כן לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החלטת פרקליט מוחז או ראש ייחิดת התביעה, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם بلا חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשת מנומקט, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המוחז, ראש ייחידת התביעה או מי שהם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החלטת פרקליט מוחז או ראש ייחידת התביעה, לפי העניין, מטעמים שיירשמו, כי הנسبות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

זכות השימוש אינה בזכות יסוד שנועדה לאפשר בעבירה מסווג פשע להشمיע את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחילת אם יש מקום להעמידו לדין ובכך לאפשר לרשויות לבחון את טענותו של חשוד בטרם קבלת החלטה על העמדה לדין.

הפסיקה חוזרת והדגישה כי יש לקיים את השימוש מראש כדי שיגשים את תכליותו באופן מיטבי, ר' לעניין זה בג"ץ 06/1400 **התנוועה למען איקות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה**, פסקה 15 (6.3.2006); וגם דפנה ברק-ארצ' **"זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי ליעילות"** ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועוד שHAM עורךים, 2013)).

יש לבחון, האם המשיבה הפרה את חובת הידוע ובכך מנעה מה המבקש בזכות יסוד של שימוש טרם הוגש כתב האישום נגדו.

כאמור, המכתב נשלח ע"י המשיבה ביום 3.4.19, התקבל ביחידת הדואר, למשלו, והוא עבר להמשך טיפול ביום 18.4.19. ביום 5.6.19, המכתב הגיע ליחידת הדואר לשם מסירתו למבחן. באותו יום, הושארה הודעה למבחן על דבר הדואר הרשום, והמכתב נמסר עוד באותו היום.

בהתאם להוראות החס"פ, כאמור בסעיף 60 א(ג): " **נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם بلا חתימה על אישור מסירה**", הרי ניתן לראות ביום משלוח דבר הדואר - 3.4.19, את

המועד הקבוע, ללא כל צורך בבדיקה האם המכתב התקבל לידי החשוד, אם לאו. מדובר בחזקה הניתנת לסתירה.

לאחר עיון במסמכים שהוצגו, הרי שעליה בידי המבוקש לסתור חזקה זו. ההודעה על דבר הדואר, הושארה אצל המבוקש רק ביום 5.6.19 וכתוב האישום הוגש ביום 19.6.24.

מצוין, כי לו היה מדובר במספר ימים בודדים, בין משלוח דבר הדואר על ידי המשיבה לקבלת ההודעה, יכול וטענתו של המבוקש לא הייתה מתאפשרת. אולם, כאן מדובר בפער זמן ניכר בין משלוח דבר הדואר (3.4.19) ועד לקבלת ההודעה אצל המבוקש (5.6.19).

ניסון החיים מלמד כי כו� משימת ידוא קבלת מכתב שנשלח בדוואר רשום הינה קלה ביותר, אינה מסובכת ואינה דורשת ממש. די בדיקת "מעקב משלוחים" באתר רשות הדואר כדי לחסוך מצבים בהם רשות תביעה מגישה כתבי אישום כנגד חשודים ללא שניתנה להם זכות שימוש כדין.

על כן, המבוקש קיבל את ההודעה על דבר הדואר ביום 5.6.20, וכותב האישום הוגש לבית המשפט ביום 20.6.24. זאת על פי המועד המופיע בחותמת שעלה כתוב האישום.

כלומר, לא עברו 30 הימים מיום בו נודע לנאשם אודות האפשרות להגשת כתב אישום נגדו ולא ניתנה לו הזדמנות המגיעה לו על פי חוק להשמיע טענותיו בפני רשות התביעה בכדי לנסות ולשכנע אותה להימנע מהגשת כתב האישום נגדו.

משמעותי כך, יש לשקו את הצעד שיש לנתק על מנת לתקן הפגם. יש לבחון האם במקרה זה יש להורות על ביטול כתב האישום וממן הזכות לשימוש ללא העננה של כתב האישום, או שמא ניתן להותר את כתב האישום על כנו ולסגור על רשות התביעה יקיים את השימוש גם בצל כתב האישום, בלבד פתוח ונפש חפצها.

בקשר זה נקבע בע"פ (מחוזי ירושלים) 30541/06 מדינת ישראל נ' יצחק כהן (25.2.2005)).

"... את תוכנות הפרת חובת המידע יש לבחון, כאמור, בהתאם לעקרונות תורה הבלתי היחסית. במסגרת בינה זו יש לשקו, בין השאר, את חומרת הפרה של חובת המידע בזיקה לתכליות החקיקתית של זכות השימוש של החשוד בפליליים, את הנזק שיוסב למשיבים אם השימוש בעניינים יערך בצלו של כתב-אישום תלוי ועומד, ואת הפגיעה הצפיה באינטרס הציבורי אם יבוטל האישום עד למצוי הlein השימוש. אין חולק, כי הפרת חובת המידע פוגעת בזכות השימוש של החשוד, וכי הסעד הראוî בנסיבות אלו הוא בראש ובראשונה מתן אפשרות לשימוש מאוחר. השאלה שבמוקדחלוקת היא האם לצורך השימוש המאוחר מצדך לבטל את האישום, או שמא ניתן לקיים שימוש הוגן ועוניî מבלתי לבטל האישום תוך עיכוב מתן תשובה הנאשם לאיישום עד לסיום השימוש.

סבירים אנו, כי איזונם של כל השיקולים הרלבנטיים מביא למסקנה, כי ניתן לרפא את הפגם של הפרת חובת הידוע בעריכת שימושו מאוחר מבל' שהיה צורך בביטול האישום.

ראשית לכל, תכילת סעיף 60א לחוק הנה ליתן לחשוד בעבירות פשע הזדמנות לשטוח טענותיו לפני רשות התביעה, בכך למנוע פגעה אפשרית בשם הטוב ובעמדתו. כאשר מחתמת תקלה הופרה חובת הידוע וכפועל יוצא נגעה זכות השימוש, יש בשימושו מאוחר, אף אם כתב-האישום נותר תלוי ועומד, משומן מתן הזדמנות לחשוד לשטוח להשמעת טיעוני בנדון, ואם ישכנע את רשות התביעה שלא היה מקום להגיש נגדו כתב-אישום, חזקה שזו תחזר בה מהאישום בהקדם. יתר-על-כן: החלטה של ראש רשות התביעה - כמו פרקליט מחוז או ראש ייחידת תביעות במשטרת - להעמיד חשוד לדין, אינה דבר של מה בכאן, והוא נסמכת, לאחר שיקול-דעת ומחשבה, על תשתיית של ראיות לכואורה שיש בהן כדי להביא להרשעה מעבר לספק סביר. ההחלטה שכזו אין לבטל אך מחתמת הפרת חובת הידוע, כל אימת שניתן לרפא את הפגם בעריכת שימושו מאוחר, חזקה שיקויים בטייעוני הנאשם במהלך השימוש כדי לשנות את ההחלטה, חזקה שיקבל ההחלטה עניינית לחזור בו מהאישום. הטענה, כי פтиחותו של פרקליט מחוז או ראש ענף תביעות לקבל את טיעוני הנאשם במהלך השימוש מצומצמת יותר בשעה שתלו' ועומד כתב-אישום, לעומת זאת מקרה שבו בוטל האישום, מטילה דופי חסר יסוד ביישרתם של ראשי התביעה ורומזת על היוטם מושפעים משיקולים בלתי ענייניים. על-כן, לא נפגע אינטראס אמייתי של הנאשם בקיומו של שימוש מאוחר, כל עוד מעוכב המשפט עד למיצוי הלि�כי השימוש..."

סדרי הדין נועדו לשרת את מטרות ההליך הפלילי ובهن גילוי האמת. במקרה דין ב"כ המבקש טענה כי אילו היה מתקיים הליך שימוש טרם הגשת כתב האישום, יש בנסיבותיו של הנאשם בכדי להשפיע על החלטת התביעה בשאלת הגשת כתב האישום.

אכן דרך המלך היה קיום שימוש עבור החלטה האם לחייב כתב אישום אם לאו. אך יש להאמין גם כי רשות התביעה שמעו את כל טענותיו של הנאשם בלב פתח ובנפש חפזה גם בשלב מאוחר יותר.

ኖכח אלה, שוכנעתי כי ניתן להוציא את כתב האישום ולאפשר ל厶בקש להשמיע טיעונו בפני רשות התביעה, על פי הכללים המקובלים, תוך מתן הזדמנות מלאה לפרוש את מכלול השיקולים וההיבטים הנדרשים לעניין, תוך שיקילת הדברים בלב פתח ובנפש חפזה.

לאור האמור לעיל, הנני מורה כי המשיבה תערוך שימוש ל厶בקש תוך 30 ימים מהיום.

קובעת תזכורת פנימית ליום 27.12.20.

המציאות תשלח החלטה לצדים.

ניתנה היום, י"ז חשוון תשפ"א, 04 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.